

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Olaszy-Kiss Gyula ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Nagy Péter jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. november 27. napján meghozott, 10.P.634.057/2004/43. számú ítélete ellen, a felperes részéről 44. és 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezései közül a nem vagyoni kártérítésre és gyógyszerköltségre, valamint ezek kamatára vonatkozó rendelkezéseket helybenhagyja, míg az erőmegfeszítési járadék és perköltség, valamint a kereseti illeték tekintetében az elsőfokú bíróságot további eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes motorkerékpár utasaként 2003. augusztus 2-án közlekedési balesetben súlyos sérüléseket szenvedett. Az alperes biztosítottjának bűnösségét a Győri Városi Bíróság B.1873/2003/2. számú ítéletével közúti baleset gondatlan okozásának vétségében megállapította. A balesetben a felperes koponyaboltozat és koponyaalap törést, valamint kulcscsont törést és test szerte zúzódásos sérüléseket szenvedett. A pszichológiai vizsgálat organikus agyi károsodást, mentális hanyatlást, intelligenciahányados csökkenést igazolt. A felperes úgynevezett homloklebeny tünetegyüttesben szenved. Meglassult, helyenként bizonytalan időbeli tájékozódás állapítható meg nála, a magasabb szintű gondolkodás tevékenység terén még nem súlyos, nem előrehaladott, de már klinikai vizsgálattal kimutatható károsodása is fennáll. E vonatkozásban állapotrosszabbodás is lehetséges. A hallásvizsgálat szerint jobb oldalon kis fokú percepció és közepes

fokú vezetések, bal oldalon kis fokú vezetések halláscsökkenés mutatható ki. A jobb oldali kisfokú halláscsökkenés és a baleseti sérülés közötti okozati összefüggés nagy fokban valószínűsíthető, míg a jobb közepes fokot elérő vezetések halláscsökkenése és a baleset közötti okozati összefüggés nem zárható ki.

A felperes munkaképesség csökkenése 40%-ra tehető.

Az alperes a felperesnek nem vagyoni kártérítés címén két részletben 3.500.000 forintot fizetett és kiegyenlítette ennek az összegnek a baleset napja és a fizetés napja között keletkezett kamatait is.

A felperes keresetében további 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. 2006. augusztus 21-től havi 41.182 forint járadékot követelt azon a címen, hogy a munkáját erejének rendkívüli megfeszítésével végzi. 2003. augusztusától havi 10.000 forint járadékot igényelt azon a címen, hogy a nehéz és balesetveszélyes háztartási munkákat nem tudja elvégezni. Gyógyszerbeszerzéssel kapcsolatos költségei pótlására ugyanettől az időponttól havi 5.000 forint járadék megállapítását kérte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperest 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2003. augusztus 2-től járó kamatai, a gyógyszerbeszerzési költségek pótlására havi 760 forint járadék megfizetésére kötelezte. Az ítélethezatalig lejárt és még ki nem egyenlített járadéktartozást 18.940 forintban állapította meg, s ennek, valamint 2006. április 26-tól járó kamatainak megfizetésére is kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a felperes orvosszakértői véleménnyel bizonyított egészségkárosodásával járó hátrányok kiegyenlítésére 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas. Ebből az alperes már megtérített 3.500.000 forintot és annak kamatait. A fennmaradt tartozása 500.000 forint, valamint annak 2003. augusztus 2-től, a baleset napjától a kifizetésig járó kamatai.

A felperes testén maradt hegek nem torzítóak, ezért azok a nem vagyoni kártérítés megállapításánál nem voltak értékelhetők.

A felperes arra alapított járadékigénye, hogy a munkáját erejének megfeszítésével végzi, nem volt megalapozott. A felperes heti 40 órában a 'B' Kft.-nél dolgozik. A munkaszerződés szerint munkaköre fémmegmunkáló gépkezelő. A felperes a munkáltatójának megkereséséhez nem járult hozzá, így nem volt megállapítható, hogy a felperes ténylegesen milyen munkákat végez. A felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, ezért nem lehetett állást foglalni abban, hogy a munkáját erejének rendkívüli megfeszítésével végzi-e vagy sem.

A felperes csak kifejezetten nehéz házkörűli és háztartási munkák (például favágás, építkezés) elvégzéséhez szorul kiegészítő igénybevitelére. A felperes azonban szüleivel lakótelepi lakásban él. Olyan ingatlan, ahol házkörűli munkákat kellene végeznie, nincs. A tanúvallomások nem támasztották alá, hogy a felperes a szülei háztartásában nehezebb háztartási munkákat végzett volna. A felperesnek mindezért az ez irányú járadékkövetelése sem volt megalapozott.

A felperes orvosi igazolással havi 760 forint gyógyszerköltséget bizonyított. A felperes költségei igazolhatók lettek volna, ezért az ezen a címen támasztott havi 5.000 forintos járadékkövetelése a Ptk. 359. § (1) bekezdése alapján általános kártérítésként nem volt megítélhető.

A felperesnek 2003. augusztus 2-a és 2008. november 30-a között havi 760 forinttal számítva, 47.880 forint járadékkövetelése keletkezett. Ebből az alperes 28.940 forintot több részletben megfizetett, a felperes még ki nem egyenlített járadékkövetelése 18.940 forint. Az alperes a jövőben is havi 760 forint járadékot köteles a gyógyszerköltségek pótlására a felperesnek fizetni.

A felperes fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítést 1.000.000 forintra és kamataira, a gyógyszerköltségekre megállapított járadék 5.000 forintra való felemelését és az alperest úgynevezett erőmegfeszítési járadék fizetésére kötelezését kérte havi 41.000 forintos összegben.

Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés megállapításánál nem értékelte: a homlokcsontjából egy csontdarab hiányzik, amit fémmel kell majd pótolni, ez újabb műtétet tesz szükségessé. Értékelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak a teste különböző helyein, köztük a jobb arc félen látható hegeket is. Az egészségkárosodásával a megítélt nem vagyoni kártérítés egyébként sem áll arányban. A 40%-os munkaképesség csökkenése eleve indokoltá teszi az úgynevezett erőmegfeszítési járadék megítélését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy a felperes pszichés zavarainak és halláskárosodásának okozati összefüggése a baleseti sérüléssel, nincs kétségtelenül bizonyítva. A pszichológus szakértői vélemény szerint ugyanis „a felperes pszichés állapota nem a baleset egyenes következménye”. Egyebekben az első fokú ítélet indokaival lényegében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben, az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítést és a gyógyszerköltségek pótlására szolgáló járadék összegét okszerű, a másodfokú eljárásban nem kifogásolható mérlegeléssel állapította meg.

Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a felperes nem úgynevezett erőmegfeszítési járadékot, hanem keresetveszteség pótlására szolgáló járadékkövetelést érvényesített. A felperes a balesete előtt nem állt munkaviszonyban; a balesetét megelőző egy évben elért keresetéről adatok nem állnak rendelkezésre. A felperes járadékigényének elbírálásánál ezért azt kellett volna vizsgálni, hogy a felperesnek a baleseti eredetű munkaképességének hiányában, figyelemmel a korára, végzettségére, lakóhelye és közvetlen környezete munkaerő keresletére, milyen elhelyezkedési lehetőségei lettek volna, és az egészségkárosodásának hiányában milyen munkabért érhetett volna el, és ehhez képest van-e keresetvesztesége. Az elsőfokú bíróság nem hívta fel a Pp. 3. § (3)

bekezdése alapján a felperest, hogy az ebben való állásfoglaláshoz szükséges tényeket kell bizonyítania, és az e tényeket alátámasztó bizonyítékait kell megjelölnie. Az ítéltábla ezért az első fokú ítéletnek a járadékkövetelésre vonatkozó rendelkezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az első fokú ítélet további fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részítélettel helybenhagyta.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően fel kell hívnia a felperest a fentebb megjelölt tények bizonyítására alkalmas bizonyítékainak megjelölésére. A felperes által felajánlott bizonyítás lefolytatása után lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a keresetvesztéssel kapcsolatos járadékkövetelésről is megalapozott döntést hozhasson.

A részítélet, illetve az ítélet részbeni hatályon kívül helyezésére tekintettel, az ítéltábla a peres felek fellebbezési perköltségét csupán megállapította, annak viseléséről majd az elsőfokú bíróságnak kell döntenie az eljárást befejező határozatában.

Budapest, 2010. február 26.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s. k. bíró